

*Normálové (**normies**) mohou od osobností **Con Inc.**, jako jsou Candace Owenová a Charlie Kirk, slyšet stejný druh argumentů, které kdysi mohli slyšet pouze od alternativní pravice.*

Autor: Travis LeBlanc

Někdy kolem poloviny první dekády tohoto století se začalo formovat to, pro co se později vžilo označení **alternativní pravice** (Alt Right). Ta vnesla do **bělošského nacionalismu** styl natolik dramaticky odlišný od zavedených postupů, že bylo nutné vymyslet pro oba světy nové pojmenování. Bělošský nacionalismus z doby před alternativní pravicí se tak začal označovat jako WN 1.0. Do něj spadaly skupiny jako **Ku-Klux-Klan**, **skinheads**, milice a vytrvalé úsilí lidí jako George Lincoln Rockwell, **David Duke**, **William Pierce** nebo Tom Metzger. Toto „OG“ hnutí bylo založeno především na fyzicky existujících organizacích, pozornost vyvolávajících výstupech a horečné snaze domoci se drobtů spadlých ze stolu médií hlavní hlavního proudu. S trochou štěstí jste se mohli dostat do show Geralda Rivery, aby tam na vás mohlo jeho obecenstvo bučet a pořvávat. Ať už byly úmysly jeho představitelů seberyzejší, jednou z nejnápadnějších charakteristik WN 1.0 byl do jisté míry nekulturní, násilnický obraz, spojený s obvykle nevalnou prezentací a přehnanou vážností.

Hnutí „2.0“ tak bylo úplným rozchodem s tradicí předchozích let. Přestože Alt Right úplně

nechyběla akce a skupiny ve skutečném světě (**Identity Evropa**, konference, setkávání s podobně smýšlejícími lidmi ve vašem okolí), hlavní důraz byl položen na internetové prostředí, hlavně na cizelování propagandy a intelektuální debaty. Bělošští nacionalisté 2.0 už nebyli ti zachmuření rváči z přívěsu minulých dekád, mnohem častěji se rekrutovali mezi středostavovskými šprty se zálibou v politické teorii, kteří vybroušenými argumenty snadno dokázali zahnat do kouta i řadového vysokoškolského učitele.

Asi největším počinem alternativní pravice bylo rozbití obrazu bělošského nacionalismu jako smrtelně vážného hnutí sucharů. Uchopení memetické kultury nacionalisty bylo tak podvrtně revoluční, že South Park, dlouhá leta mustr pravicového humoru, vedle toho vypadal asi tak směle jako malé nealkoholické pivo s ohříváčkem.

Pokusím se ukázat, že od převzetí Twitteru (nyní X) **Elonem Muskem**, ruku v ruce se sociopolitickými silami, odpoutanými útokem Hamásu ze 7. října a následnou izraelskou odpovědí proti Gaze, se celé bitevní pole proměnilo do té míry, že není přehnané hovořit o bělošském nacionalismu 3.0 (WN 3.0). Možná to tak na první nemusí působit, vždyť spousta starých tváří z éry 2.0 zůstává aktivních. Některé hvězdy pohasly a jiné září jasněji než kdy předtím, většina těžších vah však tak či onak zůstává aktivní. A všichni dodnes používají argumenty a témata, vybroušená během Alt Right let. Stín WN 2.0 je a zůstane dlouhý.

Největší odlišnosti WN 2.0 a 3.0

Stabilita

Hnutí 2.0 bylo ztělesněním nestability. Když se formovalo, nebyla ještě ustanovena pevná kontrola nad sociálními sítěmi, proto se úrodným pařeništěm aktivit mladé alternativní pravice stal Facebook. Dnes, kdy tam panuje ze všech podobných služeb možná nejtuzší cenzura, to zní skoro neuvěřitelně, ale právě odtud vzešly projekty **The Right Stuff** a **Proud Boys**.

Kolem poloviny desátých let se většina influencerů uvnitř hnutí rekrutovala z bloggerů a podcasterů. Koncem roku 2017, s utahujícími se šrouby na Facebooku i Twitteru, vystřelila ke své hvězdné hodině móda tzv. internetových řežeb (Bloodsports, debaty nacionalistů s oponenty různých názorových odstínů) a mezi lety 2018 a 2020 se těžiště hnutí přesunulo na YouTube. Streameré také z velké části nahradili bloggery a podcastery jako nejzářivější hvězdy hnutí. Během roku 2020 však došlo k vymazání posledních velkých probělošských kanálů na YouTube. Následovalo několik měsíců hromadného přechodu na službu DLive – pak ale přišel 6. leden.

V mezidobí mezi čistkami na DLive a Muskovým převzetím Twitteru byly pravice takříkajíc bez domova. Různé frakce se vydaly odlišnými směry: někteří na Telegram, jiní na **Gab**. Hrstka smolařů se dokonce rozhodla pro Poast. Pár streamerům se povedlo zachovat si kanál na YouTube, jiní přešli na Odysee, někdo vysílal přes Telegram.

Po letech bloudění kybernetickou pouští však pravicový disent znovu našel domovskou

základnu na Twitteru/X, Rumble a platformě Kick. Míra cenzury na Twitteru/X se podle všeho stabilizovala, přinejmenším se dále nezhoršuje. Pokud tam dnes máte účet, můžete s rozumnou mírou jistoty očekávat, že ho budete mít i za týden, pokud neprovedete nějakou pitomost.

Elonův Twitter/X ale nabízí krom své principiální obrany svobody slova i další výhody: jeví se jako nanejvýš výhodné mít na jedné platformě soustředěné všechny frakce pravicového disentu, „tvůrcům obsahu“ se totiž snáze daří oslovovat širší publikum, stejně jako pro jeho konzumenty snazší nacházet nové věci – protože všichni jsou na jednom místě. To ostatně byl i jeden z největších taháků celého fenoménu Bloodsports na YouTube v roce 2018 – na kratičký, velkolepý okamžik tu bylo celé hnutí. I když jste třeba neměli zavedený YT kanál, nebyl problém objevit se jako host u někoho jiného. Hnutí je dnes plné lidí, kteří označují YouTube kolem roku 2018 jako první krok své „red pill“ cesty.

Přesto ale příliš nevěřím, že by snad bylo možné „dát dohromady starou partu“. Až příliš mnoho lidí odmítá mluvit s tím nebo oním, než abychom mohli doufat v obnovení nějaké jednotné fronty v duchu roku 2016. Staré rozmíšky nikam nezmizí. Přesto jsem ale toho názoru, že velká část vnitřních pŕetek, tak typických pro WN 2.0, byla plodem specifických okolností, vlastní dané éře. „Problém prezentace“, neuralgický bod hnutí 2.0, byla v zásadě vyřešena: *špatná prezentace je taková, která vám vynese zrušení twiterového účtu.*

Vztah k hlavnímu konzervativnímu proudu

V posledních měsících zaznívají vážně míněné otázky, zda lze už pravicový disent a jeho ideje považovat za „mainstream“. Nepochybně jsme byli svědky dosud probíhající revoluce svého druhu na Twitteru/X, kde probělošské i judeokritické memy a myšlenky zachvátily pravicové prostory rychlostí stepního požáru a sionistická klaka v komentářích nemilosrdně krvácí. Přesto ale nezapomínejme, že na námitce „Twitter není totéž co skutečný svět“ zůstává kus pravdy. Revoluce pod tweety se alespoň zatím nijak neprojevila ve vysílání FOX News ani v rétorice (z)volených kandidátů. Twitter/X navíc není alespoň v porovnání s ostatními sociálními sítěmi žádným obrem: na TikToku nebo Facebooku se pohybuje mnohem víc lidí.

Jak už jsem zmínil, význam Twitteru/X nespočívá v tom, že by na něm byl každý, ale že tam má účet každý, kdo něco znamená. Instagram i TikTok jsou pro pohledné lidi, na Twitteru/X se chodíte předvádět svými chytrými postřehy. Obsazení politicky nejangažovanější velké platformy s největšími IQ nároky nutně bude mít efekt. Jistě to nějakou dobu potrvá, podobně jako se nový hudební žánr nějakou dobu propracovává z undergroundových klubů do rádií nebo narudlé ideje z levičáckých kaváren na oddělení lidských zdrojů. Ať už však označíme naše ideje jako mainstream nebo ne, jsem přesvědčen, že se do pohybu daly síly, jež pravicový establishment nebude schopen zastavit a že vývoj na twitterovém kolbišti se bude pomalu promítat i do dalších oblastí na politické pravici.

Spousta z těch, kteří v následujících letech budou přicházet na otevřeně bělošskou pravici, nebudou čerství konvertité, ale lidé, kteří ve skrytu duše už nějakou dobu věděli, ale až nyní našli odvahu přihlásit se k našim myšlenkám otevřeněji. Každý, kdo se pohybuje v prostředí

politiky napravo od středu, se nutně setká s našimi idejemi. I když se po našich věcech nebudou aktivně pít, narazí na ně v komentářích a odpovědích. Charlie Kirk zná všechny hlavní argumenty bělošských nacionalistů od roku 2019 a nejspíš si dávno uvědomil, že máme v hlavních bodech pravdu, ale počkal si, až bude bezpečné říct to veřejně. Candace Owensová, která si vydobyla ostruhy na aféře Gamergate, pravděpodobně „ví“ už deset let. Kolik dalších Owensových a Kirků tam někde venku čeká, až sociální cena upřímnosti poklesne dost na to, aby promluvili i oni? Dost možná malá armáda.

S klesajícími náklady probělošských a judeokritických postojů uvidíme vycházet na světlo boží stále víc těchto „tajně zasvěcených“ lidí. Poněkud hořkou pachutí by u leckoho asi mohlo zanechat morální hodnocení člověka, který řekne pravdu teprve tehdy, když je to bezpečné. Na druhou stranu ten, kdo naše myšlenky vyznával dlouhá léta tajně, měl dost času si je skrz naskrz promyslet, než je začal veřejně hlásat. Takový člověk bude jejich lepším zastáncem a šířitelem, než kdyby se „prokecl“ dříve a zachová si i větší množství konexí.

Najdou se tací, kdo naše myšlenky uslyší poprvé a otevřou se jim oči – a pak jsou tu lidé jako Stew Peters nebo Alex Jones, kteří cynicky naskakují na módní vlnu antisionismu s vidinou zisku. Bez ohledu na to, zda ideje pravicového disentu už nyní jsou „mainstream“ či ne, pronikají tam způsobem, který si troufám označit za *fait accompli*.

Tato nová situace si po zavedené bělošské pravici žádá, aby buď radikálně přehodnotila své postavení a účel – nebo kvůli své zastaralosti zanikla. Alternativní pravice chápala jako své poslání vzít hlavní myšlenky bělošského nacionalismu a protlačit je do hlavního proudu. Teď nyní jsou – takže co teď? Hnutí 2.0 se s oblibou vracelo k mantře „máme monopol na pravdu“. Dnes tomu tak už není. Lidé si mohou pustit Candace Owensovou nebo Charlieho Kirka a uslyšet pravdu od nich. Jistě, přidají k ní i spoustu nesmyslů, ale mezi nimi bude přimíšeno i hodně zrněk pravdy. Jak zareagujeme na ztrátu našeho monopolu na pravdu?

Nastává proto chvíle, abychom ještě přidali na kvalitě. Musíme být chytřejší, víc *cool*, *sexy*, důvtipnější a zajímavější než lidé mimo naše kruhy, kteří obhajují některé totožné ideje – a kteří se zhusta, jako v případě Charlieho Kirka, těší podpoře establishmentu. Být smělejší už prostě nestačí.

Octli jsme se v novém politickém rozdělení karet a ekosystému, jemuž se musíme přizpůsobit. Nejspíš bychom se měli znovu a důsledně zamyslet nad tím, koho se pokoušíme oslovit a možná se posunout od snah „otevřít oči normálním lidem“ k ovlivňování influencerů. Ať k obyčejným lidem mluví Candace Owensová s Charliem Kirkem – a my budeme působit na Candace Owensovou a Charlieho Kirka. A ostřílení nacionalisté by se nejspíš měli konečně rozžehnat s léty zažranou image punkrockerského outsidera a přesouvat se spíš k roli zkušeného státníka.

Posledních pár měsíců bylo jako jízda na horské dráze, kdy nám každý týden přistála nová zpráva v duchu „to neuvěříš, kdo zrovna řekl něco proti Židům!“ Svým způsobem tedy vyhráváme – ale zároveň čelíme velice skutečnému nebezpečí kooptace našich idejí.

Úvaha Trávise LeBlanca **White Nationalism 3.0** vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 17. června 2024.